

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **EF Group s.r.o.**, IČO: 05779596
se sídlem Praha 3, Seifertova 982/25
zastoupený společností poskytující daňové poradenství Censitio
s.r.o., IČO: 24774219
se sídlem Praha 4, Ratajova 1113/8

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2022, č. j. 43851/22/5300-22441-705341,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byly potvrzeny dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za období březen 2019 až květen 2019 v celkové výši 1 333 054 Kč včetně penále.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

2. Důvodem vydání dodatečných platebních výměrů byl závěr daňových orgánů, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal, že přijal sporná plnění v deklarovaném rozsahu od obchodních společností uvedených na jím předložených daňových dokladech, ani od jiných dodavatelů v postavení plátce DPH. Stejně tak nebylo v daňovém řízení žalobcem prokázáno přijetí zboží v deklarovaném předmětu a rozsahu, a tedy ani jeho použití v rámci ekonomických činností žalobce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v prvním žalobním bodě rozporoval závěr žalovaného, že si nezajistil žádnou auditní stopu ke svým transakcím. K tomu žalobce obsáhle popsal svůj způsob obchodování. Tvrdil, že mu není zřejmé, na základě jakých skutečností finanční orgány zpochybňují existenci zboží. Zpráva o daňové kontrole a napadené rozhodnutí neobsahují žádné skutečnosti, že se jednalo o fiktivní plnění. Namítal, že existenci zboží nelze zpochybnit tvrzením, že „*na odvolatelem předložených dokladech nejsou oděvy nijak specifikovány, není uvedena velikost, barva, atd.*“. Předložené daňové doklady obsahují postačující popis, tj. uvedení předmětu a rozsahu zdanitelného plnění, jako např. „*Fakturujeme Vám zboží dle Vaší objednávky: tunika 18 ks, tunika 20 ks, šaty 18 ks, šaty 20 ks, šaty 18 ks, tričko 50 ks, tričko 20 ks, halenka 22 ks*“. Požadavek na uvedení velikosti a barvy jde nad rámec údajů potřebných pro určení předmětu a rozsahu zdanitelného plnění a extenzivně rozšiřuje rozsah důkazního břemene žalobce. Uvedené vymezení předmětu a rozsahu zdanitelného plnění je s ohledem na specifický typ obchodních transakcí, které probíhaly v prostoru vietnamské tržnice, zcela běžný. K tomu žalobce poukázal na analýzu nákupu zboží, kterou předložil v rámci odvolacího řízení, kdy jako příklad vybral nákup zboží ze dne 1. 3. 2019. Z analýzy je dle žalobce auditní stopa zřejmá. Informační systém, který žalobce provozuje, umožňuje tímto způsobem dohledat všechny nákupy a spojit je s jednotlivými prodeji. Lze tak snadno prokázat předmět a rozsah přijatých plnění a jeho použití v rámci ekonomické činnosti. Tvrdil, že správce daně své důkazní břemeno neunesl a neprokázal existenci skutečností, zpochybňující existenci nakoupeného zboží. Naopak žalobce své důkazní břemeno unesl a rovněž prokázal použití nakoupeného zboží v rámci své ekonomické činnosti. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2015, č. j. 8 Afs 13/2014-93, a rozsudek Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 8. 2. 2007, C-435/05, Investrand BV.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobce rozporoval závěr žalovaného o dodání zboží deklarovanými dodavateli. Tvrdil, že nekontaktnost dodavatelů v průběhu daňové kontroly nepostačuje sama o sobě k unesení důkazního břemene správce daně. Daňový subjekt nestíhá důkazní břemeno ohledně skutečností týkajících se daňové povinnosti jiného daňového subjektu. Po daňovém subjektu nelze požadovat, aby prokazoval skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu. Rovněž pak skutečnost, že si neověřoval totožnost osob, kterým předával hotovost, nepostačuje k unesení důkazního břemene správce daně. Při uzavírání obchodních transakcí nedochází standardně k ověřování totožnosti zástupců dodavatele a takový požadavek ani neodpovídá realitě obchodně-podnikatelských vztahů. Nadto žalobce k ověřování totožnosti svých obchodních partnerů ani nemá oprávnění. Žalobce platil za objednané zboží až po kontrole výrobků a po jejich fyzickém předání. Takový způsob obchodování je zcela běžný. Zásadní je skutečnost, že dodavatel existoval, byl plátcem DPH a byl v průběhu předmětných obchodů kontaktní. Tvrdil, že se předmětné obchodní transakce žádným způsobem nevymykaly z běžných obchodních transakcí.
5. Za důkazy, prokazující ekonomickou činnost dodavatelů ve vztahu k předmětným obchodům a dodání zboží, žalobce označil údaje z jejich kontrolních hlášení a evidence tržeb

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

za dané období. Dále uvedl, že předložil správci daně doklady o přijetí hotovosti, které byly vystaveny jednotlivými dodavateli a které obsahují fiskální identifikační kód dle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb. Tento fiskální identifikační kód je vygenerován a na pokladní systém dodavatele zaslán technickým zařízením správce daně, a to na základě certifikátu, který vydává správce daně. Lze tak jednoznačně určit subjekt, který odeslal na technické zařízení údaje o přijaté tržbě a obratem z tohoto technického zařízení přijal fiskální identifikační kód, který následně vytiskl na účtenku. Vzhledem k tomu, že údaje v kontrolních hlášení a v evidenci tržeb dodavatelů odpovídají dokladům, měl žalobce za jednoznačně prokazané, že tato plnění byla poskytnuta dodavateli, uvedenými na daňových dokladech. K tomuto žalobce odkázal na setrvalou judikaturu SDEU, podle které v situaci, kdy dodatečně vyjdou najevo pochybnosti o tom, zda plátce, který vystavil daňový doklad, z něhož je nárok na odpočet uplatněn, skutečně byl faktickým poskytovatelem zdanitelného plnění, lze nárok na odpočet odeprít pouze za podmínky, že se na základě objektivních okolností prokáže, že tato osoba věděla či musela vědět, že se pořízením zboží nebo služeb zúčastnila plnění, jež bylo součástí podvodu na DPH, kterého se dopustil dodavatel či jiný subjekt v řetězci těchto dodání. Dále žalobce poukázal na rozsudek ve věci C-154/20 Kemwater ProChemie. Tvrdil, že již jen pouze z hodnoty pořízeného zboží je zřejmé, že dodavatelé Estate Corporation, s.r.o., Angel Mise s.r.o., GOLDWORT s.r.o., LYWON NEW TRADE s.r.o., FORIANA, s.r.o., Incomp s.r.o., ZX GROUP s.r.o. a J.K.M.L. Trade s.r.o. byli velmi pravděpodobně v postavení osoby povinné k dani, neboť hodnoty jejich dodávek oscilují kolem limitu pro povinnou registraci k DPH. Žalobce měl rovněž za to, že s ohledem na způsob obchodování na tržnici SAPA nelze vyloučit, že skutečným dodavatelem byla jiná osoba než deklarovaní dodavatelé. Žalobce dále poukázal na výčet daňových kontrol probíhajících u dodavatelů žalobce a tvrdil, že postup správce daně je šikanózní, neboť kontroly jsou prováděny různými správci daně.

6. Žalobce namítá, že po správci daně požadoval zpřístupnit celé usnesení o zahájení trestního stíhání NCOZ-9238-755/TČ-2017-412301-C. Správce daně žalobci zaslal pouze 4 strany z celkem 309, ačkoli je nepochybné, že toto usnesení bylo použito jako důkazní prostředek. K tomu žalobce odkázal na čl. 38 Listiny základních práv a svobod, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, a rozsudek SDEU ve věci C-189/18.
7. Následně žalobce poukázal na důkazní návrhy, kterým správce daně nevyhověl, čímž dle žalobce daňové řízení zatížil vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Konkrétně poukázal na svědeckou výpověď statutárního zástupce společnosti SAPARIA a.s., na informace a zjištění ze všech prováděných daňových kontrol, na místní šetření v jeho provozovně a svědecké výpovědi zaměstnanců, kteří by prokázali existenci zboží, tedy, že se nejednalo o fiktivní plnění. Dále žalobce navrhoval jako důkazní prostředek všechny informace obsažené v jeho informačním systému, včetně údajů o doručení jednotlivých zásilek odběratelům. V případě, že by správce daně pochyboval, že konkrétní zboží bylo skutečně doručeno osobám uvedeným v informačním systému, pak žalobce navrhoval jako důkazní prostředek výsledky všech osob – koncových zákazníků. Výsledkem těchto osob lze dle žalobce jednoznačně prokázat, že od žalobce obdrželi zboží, které je v systému zaevidováno.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se žalobní námitky kryjí s odvolacími námitkami, se kterými se vypořádal v napadeném rozhodnutí. Z uvedeného důvodu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Správci daně vznikly v průběhu řízení pochybnosti stran skutečností, že žalobce plnění uvedená na přijatých daňových dokladech přijal od deklarovaných dodavatelů, v deklarovaném předmětu a rozsahu. Pochybnosti o deklarovaném rozsahu vyplynuly zejména z toho, že předmět plnění na přijatých daňových dokladech je uveden pouze obecně, na žalobcem předložených dokladech totiž nebyly oděvy nijak specifikovány, když nebyla uvedena jejich velikost, barva a další vlastnosti, a žalobce je tak „nenapároval“ na plnění, která jsou předmětem jím vystavených daňových dokladů, kde jsou jednotlivá plnění specifikována. Jak správce daně dále zjistil, měl žalobce dle předložené skladové evidence za předmětné období březen až květen 2019 zakoupit šaty různých druhů v celkovém počtu 1 974 ks. Za celý rok 2019 měl naskladnit 6 474 ks, prodal však 8 170 ks různých druhů šatů. Žalobcem prodané zboží, resp. vydané daňové doklady nelze tedy napárovat na jím předložené přijaté daňové doklady o nákupu zboží, čímž nejen, že není prokázána existence přijatého plnění, ale ani její využití pro ekonomickou činnost žalobce. Navíc ani samotná skladová evidence žalobce nebyla průkazná, neboť neodpovídala přijetí zboží dle předložených dokladů a není z ní zřejmé, kdy a na základě čeho bylo zboží naskladněno či vyskladněno. Nebylo tak patrné, kdy a jakým způsobem bylo zboží na sklad přijato a od koho bylo zboží nakoupeno, ani jak s ním bylo dále naloženo, ani jaký byl počáteční a konečný stav zboží za rok 2019. V odvolacím řízení bylo navíc zjištěno, že skladová evidence není průkazná.
10. Žalovaný odmítl, že by správce daně dostatečně neprokázal důvodnost svých pochybností. Pochybnosti správce daně byly uvedeny ve výzvách k prokázání skutečností (č. j. 241960/20/2914-60563-705108 a č. j. 1243398/20/2914-60563-705108), kde byla uvedena dosavadní zjištění správce daně a rovněž skutečnost, proč má správce daně pochybnosti o přijatých plněních.
11. Žalobce neprokázal, jaké konkrétní zboží, kde, v jakém rozsahu a od kterých dodavatelů zakoupil. Žalobcem předložené doklady byly zpochybněny. Tyto důvodné pochybnosti vyplývaly z naprosté absence jakýchkoli věrohodných důkazních prostředků (neexistují smlouvy, objednávky, předávací protokoly), z rozporů mezi žalobcem předloženými doklady (daňové doklady a pokladní doklady) a jeho tvrzením, z informací zjištěných o dodavatelích uvedených na dokladech a z neprůkaznosti a nepřezkoumatelnosti žalobcem předložené skladové evidence.
12. K analýze nákupu zboží ze dne 1. 3. 2019, žalovaný uvedl, že v žalobcem předloženém dokumentu je na první straně otisk faktury přijaté č. 219001622, kde žalobce k předmětu plnění „šaty“ dopsal ručně „MARRIOT“, „RETRO“, „THAI“ a k plnění „tričko“ žalobce ručně dopsal „TOP MAGNOLIA“. Tím, že žalobce na přijatou fakturu ručně dopíše zboží, které prodal, neprokazuje, že zboží, které prodal, je totéž zboží, které nakoupil právě na základě jím předložených daňových dokladů. Na daňových dokladech, které žalobce předložil v průběhu daňového řízení, žádné ruční úpravy provedené nejsou. Uvedené tak pouze svědčí o manipulaci s daňovými doklady, resp. účetními záznamy. K nákupu zboží žalobce dále předložil pouze fotografii černého pytle, a ta k prokázání tvrzení o oprávněnosti nároku na odpočet z jím předložených přijatých daňových dokladů zjevně není dostačující.
13. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že správce daně zjistil, že všichni dodavatelé žalobce jsou nekontaktní, přičemž tato skutečnost nebyla dávána k tíži žalobci, avšak nejasnosti stran dodavatelů (nekontaktnost, popření obchodních transakcí jednatelů Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

dodavatelů, nereakce na výzvy správce daně, neumožnění zahájit daňovou kontrolu, neplnění svých peněžitých povinností, atd.) jsou zcela legitimním zdrojem pochybností správce daně, zda plnění poskytli deklarovaní dodavatelé. Zdůraznil, že v rámci daňové kontroly byly provedeny výslechy svědků - jednatelů deklarovaných dodavatelů s výjimkou pana P. H., jednatele společnosti Estate Corporation, který na předvolání ke svědecké výpovědi opakovaně nereagoval. Jednatelé deklarovaných dodavatelů nepotvrdili obchodní transakce s žalobcem, navíc byli pouze „bílí koně“, do funkce jednatele uvedených společností byli dosazeni třetími osobami, a tuto funkci prakticky nevykonávali. Nebylo tak prokázáno, že deklarovaní dodavatelé skutečně plnění pro žalobce poskytli. Žalobce neověřoval totožnost osob, kterým předával hotovosti, a nemohl tak být v dobré víře, že v budoucnu unese své důkazní břemeno ve vztahu k oprávněnosti tohoto nároku na odpočet daně.

14. Ke kontrolním hlášením a evidencím tržeb dodavatelů žalovaný shrnul, že správce daně náhledem do kontrolních hlášení nekontaktních dodavatelů zjistil, že mají předmětné doklady zahrnuté v příslušných daňových tvrzeních, vykázaná daňová povinnost však nebyla těmito subjekty uhrazena. V oddíle A4 tyto daňové subjekty vykazaly na výstupu daňové doklady vystavené pro žalobce, na vstupu pak vykazaly nárok na odpočet v oddílu B2 a nadstandardně vysoké vstupy v oddílu B3 (zjednodušené daňové doklady do 10 000 Kč bez udání dodavatele). Tento model je často využíván při vykazování fiktivních plnění. K tomu žalovaný připomenul povahu kontrolního hlášení. Jak navíc vyplynulo z informací z trestního řízení, předmětné údaje byly do daňových tvrzení těchto společností vkládány na objednávku, stejně tak byly na objednávku vystavovány daňové doklady společností Estate Corporation, GOLDWORT, LYWON NEW TRADE, FORIANA, ZX GROUP, Angel MISE, J.K.M.L. Trade a Incomp. Vykázání předmětných daňových dokladů v daňových tvrzeních těchto společností tak nelze hodnotit jako věrohodný důkaz o tom, že se předmětná plnění uskutečnila tak, jak je na žalobcem předložených daňových dokladech uvedeno.
15. Co se týká evidence tržeb, žalobcem předložené důkazní prostředky jsou vzájemně rozporné, když k úhradě zboží mělo dle žalobce dojít až měsíc po nákupu, přitom žalobce tvrdí, že platil v hotovosti na místě, což byla nepřekročitelná podmínka. Je tedy zřejmé, že údaje o úhradách, které byly do systému EET neznámou osobou zaevidovány až měsíc po nákupu zboží, nemohou být důkazním prostředkem o tom, že se plnění uskutečnila tak, jak žalobce tvrdí. Úhrada dle žalobce proběhla v jiném čase, než je uveden na pokladních dokladech s FIK kódem. Tyto pokladní doklady tedy nesvědčí o úhradě provedené žalobcem.
16. Žalovaný shrnul, že deklarovaní dodavatelé Estate Corporation, GOLDWORT, LYWON NEW TRADE, FORIANA, ZX GROUP, Angel MISE, J.K.M.L. Trade a Incomp byly v rozhodném období plátcí DPH. Správce daně však řádně a důvodně zpochybil, že předmětné zboží nakoupil žalobce právě od těchto společností. Žalobce byl poté v rámci odvolacího řízení vyzván k prokázání, že skutečnými dodavateli byly jiné osoby v postavení plátce DPH. Žalobce však setrval na svém tvrzení, že předmětné zboží mu dodali právě na daňových dokladech uvedení dodavatelé. Skutečnost, že žalobce sám připouští, že skutečným dodavatelem mohla být jiná osoba než deklarovaný dodavatel, svědčí o tom, že žalobce si není jistý, kdo mu předmětné zboží prodal, ačkoli v průběhu daňového řízení si trval na svém stanovisku, že to byli deklarovaní dodavatelé.
17. Co se týče navržené svědecké výpovědi statutárního zástupce pronajímatele tržnice SAPA, tj. společnosti SAPARIA a.s, žalovaný uvedl, že nebylo prokázáno, že žalobce zboží nakoupil v tržnici SAPA, když o tom nepředložil jediný důkazní prostředek. Navíc svědeckou výpovědí žalobce mínil prokázat, že všechny subjekty, které měly v tržnici SAPA v kontrolovaném

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

období své stánky (provozovny), měly s provozovatelem tržnice uzavřeny příslušné smluvní vztahy, což se však zcela míjí s předmětem vedeného dokazování.

18. Co se týče usnesení o zahájení trestního stíhání NCOZ-9238-755/TČ-2017-412301-C, žalovaný z něj do veřejné části spisu zařadil pro zde řešenou věc podstatné skutečnosti v rozsahu, aby nedošlo k porušení mlčenlivosti dle § 52 daňového řádu. Z tohoto usnesení vyplývá, že organizovaná skupina osob vystavovala mj. v rozhodných obdobích na objednávku pro zájemce fiktivní faktury, na kterých byli jako dodavatelé uvedeni deklarovaní dodavatelé. Někteří z aktérů ve skupině sháněli zájemce o fiktivní doklady, někteří měli za úkol padělat doklady, jiní shánět „bílé koně“ do funkce jednatelů. Žalobci byly poskytnuty relevantní části textu předmětného usnesení a bylo mu sděleno, že tento dokument nelze žalobci poskytnout v celém rozsahu, přičemž nejsou splněny zákonné podmínky pro nahlížení do tohoto dokumentu uvedené v § 66 odst. 3 daňového řádu. Dále bylo žalobci sděleno, že informace uvedené v usnesení pouze dokreslují a potvrzují závěr správce daně, že v daném případě nebylo zboží žalobci dodáno deklarovanými dodavateli, přičemž tento závěr by obstál i bez předmětného usnesení.
19. Žalovaný odmítl provedení místního šetření v provozovně žalobce pro jeho irelevantnost, neboť jím žalobce mínil v roce 2022 demonstrovat splnění hmotněprávních podmínek pro odpočet daně za předmětná zdaňovací období v roce 2019, navíc z žalobcova popisu obchodování by v provozovně ani nebylo možné prokázat splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet. K návrhu na provedení svědeckých výpovědí zaměstnanců, kteří prováděli naskladnění zboží a kteří tak mají potvrdit existenci zboží, tedy že se nejednalo o fiktivní plnění, a jeho rozsah, žalovaný uvedl, že nepochybuje o tom, že by tito svědci potvrdili naskladnění (případně již focení) zboží a jeho prodej, včetně odeslání zákazníkům. Žalovaný ani netvrdil, že by zboží, které žalobce prodává, bylo fiktivní. Ovšem žalobce neprokázal žádnými relevantními a věrohodnými důkazními prostředky, od koho toto zboží nakoupil a že tento dodavatel měl status plátce DPH, dále ani neprokázal předmět a rozsah jím deklarovaných přijatých plnění. Navržení svědci byli dle žalobce u naskladnění zboží, které však proběhlo až několik týdnů a měsíců poté, co jednatelka žalobce zboží dovezla. Nejedná se tedy o osoby, které byly svědky zde řešených obchodních transakcí, protože by svými výpověďmi nemohly objasnit stav stran dodání zboží deklarovanými dodavateli. K návrhu na provedení důkazů informačním systémem žalobce, žalovaný uvedl, že skladová evidence žalobce byla neprůkazná. Výslech koncových zákazníků se opět zcela míjí s předmětem řízení, neboť prodej zboží vůbec nebyl mezi stranami spornou otázkou.
20. V doplnění vyjádření žalovaný poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 4. 2023, č. j. 11 Af 2/2022-37.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Při ústním jednání konaném dne 23. 10. 2023 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
23. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

- Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.
- Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.
- Podle § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH daňový doklad musí obsahovat tyto údaje: rozsah a předmět plnění.
- Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

24. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

25. Soud úvodem sděluje, že žalobce v podané žalobě toliko opakuje obecné námitky uplatněné v řízení před správcem daně a v podaném odvolání, a to aniž by jakýmkoliv způsobem zareagoval na argumentaci žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí. Námitky žalobce tak již vypořádával správce daně a následně žalovaný ve svých rozhodnutích. Za této situace žalobce, který vůči vypořádání svých námitek ze strany daňových orgánů neuplatnil konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci daňových orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami přímo nepolemizuje, ale jen znovu opakuje to, na co už bylo reagováno, neotvírá soudu možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy daňových orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud neshledal žádný deficit, který by měl vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud proto u jednotlivých námitek vycházel z podstaty vypořádání námitek ze strany daňových orgánů s tím, že v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí.

26. K první žalobní námitce, ve které žalobce tvrdil, že unesl své důkazní břemeno ohledně existence zboží, jeho použití v rámci ekonomické činnosti a rozsahu přijetí plnění, soud toliko ve stručnosti shrnuje podstatu daňového řízení, neboť žalovaný se tímto obsírně zabýval v napadeném rozhodnutí. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015-70, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49) tedy vyplývá, že daňové řízení je založeno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“. Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

může unést své zákonné důkazní břemeno. Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím. Pokud tyto důkazy spolehlivě prokazují tvrzení daňového subjektu, přechází důkazní břemeno zpět na správce daně. V opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

27. V projednávaném případě žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH. V tomto případě konkrétní obsah důkazního břemene vychází zejména z § 72 odst. 1 písm. a) a § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH. Ve smyslu § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH má plátce daně nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je plátce povinen mít pro uplatnění nároku na odpočet daně daňový doklad. Podle § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH přitom daňový doklad musí obsahovat též údaj o rozsahu a předmětu zdanitelného plnění. Uvedené formální podmínky pro přiznání nároku na odpočet je však nutno vykládat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které je prokazování nároku na odpočet daně sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007-84, ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71, a ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103). Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu byly doplněny usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208. Podle tohoto usnesení dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce daně z přidané hodnoty nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Výjimkou je situace, kdy údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet naplněna, má k dispozici správce daně.
28. V projednávaném případě žalobce tvrdí, že unesl důkazní břemeno a že je to naopak žalovaný koho tíží. S uvedeným tvrzením soud nesouhlasí. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce unesl primární důkazní břemeno, když k výzvě správce daně předložil evidence pro účely DPH, přijaté daňové doklady, pokladní doklady (vydané a přijaté), nájemní smlouvy, účetní deník a skladové karty. Na základě žalobcem předložených dokladů však správci daně vznikly pochyby ohledně deklarovaných dodavatelů, deklarovaného předmětu a rozsahu plnění a použitelnosti předmětného plnění k ekonomické činnosti žalobce. Tyto pochyby byly dány zejména následujícími skutečnostmi: (1) obecné vymezení předmětu plnění na přijatých daňových dokladech, (2) cca měsíční odstup vystavení pokladních dokladů s uvedením FIK kódu evidence tržeb od přijatých daňových dokladů, (3) nemožnost vydané daňové doklady jakkoliv spojit s předloženými doklady o nákupu a (4) neprůkaznost skladové evidence. Tyto pochyby nebyly v průběhu daňového řízení vyvráceny, ale naopak byly dále umocněny. K prohloubení pochyb přispělo sdělení žalobce, že písemné objednávky nejsou vytvářeny, přestože na přijatých daňových dokladech je číslo objednávky uvedeno, že předávací protokol nevyžadoval a že si neověřil totožnost osob, kterým předával za dodavatele hotovost. K zesílení pochybností rovněž vedlo zjištění správce daně, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

deklarovaní dodavatelé jsou nekontaktní a jejich jednatelé obchodní spolupráci s žalobcem nepotvrdili a že tito dodavatelé byli zapojeni do organizované skupiny osob, která v rozhodném období vystavovala fiktivní faktury. Dle názoru soudu výše popsané skutečnosti ve svém souhrnu jednoznačně vzbuzují vážné a důvodné pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je deklarováno na daňových dokladech.

29. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že souhrn zjištěných nestandardních skutečností, jejich význam a vzájemná provázanost postačovaly daňovým orgánům ke zpochybnění žalobcem deklarovaných zdanitelných plnění. Za této situace správce daně unesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, což mělo za následek, že důkazní břemeno přešlo na žalobce. Žalobce tak měl podle § 92 odst. 3 daňového řádu povinnost prokázat, že přijal plnění uvedená na předmětných daňových dokladech.
30. Námitku žalobce, podle které je předmět a rozsah zdanitelného plnění na předložených daňových dokladech specifikován dostatečně, a tedy že existenci zboží nelze zpochybnovat, neshledal soud důvodnou. K uvedené námitce soud uvádí, že předmět a rozsah plnění nemusí být na daňovém dokladu vyčerpávajícím způsobem identifikován, avšak pouze za splnění podmínky, že je jednoznačně zřejmé a seznatelné, za jaká konkrétní plnění byla cena účtována. Pouze za této podmínky je totiž možno ověřit, že účtovaná cena odpovídá deklarovanému předmětu a rozsahu plnění. Jinými slovy je sice věcí daňového subjektu, jakým způsobem přistoupí k vyplňování daňových dokladů, a zda tedy bude detailně specifikován předmět a rozsah zdanitelného plnění či zda s ohledem na daný případ zvolí obecnější formulaci. Nicméně daňový subjekt musí mít vždy na zřeteli, že to bude právě on, kdo bude případně povinen prokázat správci daně faktické uskutečnění zdanitelného plnění. Výše uvedené odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 7. 7. 2018, č. j. 7 Afs 238/2017-25), podle které jestliže je rozsah zdanitelného plnění uveden na daňovém dokladu natolik obecným způsobem, že není seznatelné, v jakém rozsahu bylo plnění poskytnuto, má plátce daně povinnost prokázat, v jakém rozsahu bylo plnění uskutečněno. V projednávaném případě považoval soud za rozhodné, že žalobce vedle daňových dokladů s obecným předmětem plnění nepředložil žádné objednávky nebo předávací protokoly, případně jiné doklady, na základě kterých by bylo možno určit, k jakému konkrétnímu zboží se účtovaná cena váže. Na základě uvedeného pak nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění. Na tomto závěru nemůže nic změnit tvrzení žalobce, že takto vymezený předmět a rozsah zdanitelného plnění je na vietnamské tržnici, kde se obchodování mělo uskutečnit, zcela běžný.
31. K poukazu žalobce na analýzu nákupu zboží ze dne 1. 3. 2019, soud odkazuje na bod [49] napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný uvedeným tvrzením žalobce zabýval a žalobci sdělil, proč tuto analýzu nelze akceptovat. Bylo tomu tak proto, že žalobce k předmětu plnění „šaty“ ručně dospal „MARRIOT“, „RETRO“ a „THAI“ a k plnění „tričko“ dopsal „TOP MAGNOLIA“. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že ruční dopřesnění zboží neprokazuje, že zboží, které žalobce prodal, je totožné zboží, které nakoupil. Uvedené dle soudu platí tím spíš, že na daňových dokladech, které žalobce v průběhu daňového řízení předložil, žádné ruční úpravy provedeny nebyly. Soud toliko připomíná, že s uvedeným závěrem žalobce v podané žalobě nikterak nepolemizoval.
32. Obecnému tvrzení žalobce, že prokázal použití nakoupeného zboží v rámci ekonomické činnosti nelze přisvědčit. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že na základě žalobcem předložených dokladů nelze spojit (spárovat) zboží na přijatých daňových dokladech se zbožím na žalobcem vystavených daňových dokladech. Důvodem „nenapárování“ zboží je

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

skutečnost, že zatímco na přijatých daňových dokladech je zboží vymezeno obecně, na vystavených daňových dokladech je konkrétně specifikováno. Nelze-li přijaté a vystavené daňové doklady propojit, nelze ani dospět k závěru o využití zboží v rámci ekonomické činnosti žalobce. Uvedený závěr pak nelze zpochybnit pouze žalobcem opakovaným popisem způsobu jeho podnikání nebo jeho tvrzením, že nakupoval na vietnamské tržnici.

33. K obecnému odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2015, č. j. 8 Afs 13/2014-93, a rozhodnutí SDEU soud uvádí, že mu není zřejmé, na základě jakých skutečností a důvodů žalobce dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v projednávaném případě v rozporu s uvedenými rozhodnutími. Dle náhledu soudu žalovaný dostal závěrům uvedeným v těchto rozhodnutích.
34. Rovněž druhý žalobním bod, ve kterém žalobce zpochybňoval závěr žalovaného o neprokázání dodání předmětného zboží deklarovanými dodavateli, neshledal soud důvodným. Uvedená námitka úzce souvisí s předchozí námitkou žalobce. Soud tedy v návaznosti na vypořádání předchozí námítky uvádí, že napadené rozhodnutí není založeno na jednotlivých skutečnostech, tedy např. na nekontaktnosti deklarovaných dodavatelů nebo neověřování totožnosti osob, kterým žalobce předával hotovost. Ostatně tyto skutečnosti by samy o sobě ke vzniku pochyb správce daně nepostačovaly (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2010, č. j. 5 Afs 74/2009-111). Pochyby správce daně byly v projednávaném případě vyvolány nikoliv jednotlivými skutečnostmi, ale souborem zjištěných nestandardních skutečností (viz výše). Právě souhrn těchto zjištěných nestandardních skutečností a jejich vzájemná souvislost a provázanost vedly správce daně ke vzniku pochybností. Žalobcem rozporované skutečnosti, tj. nekontaktnost deklarovaných dodavatelů či neověřování totožnosti osob, kterým byla předávána hotovost, představovaly toliko důvody, které pochyby správce daně prohlubovaly. Samy o sobě tyto skutečnosti k závěru o neprokázání zdanitelného plnění nevedly.
35. K tvrzení žalobce, že dodavatel existoval a byl plátcem DPH, soud předně odkazuje na tvrzení, která žalobce učinil v průběhu daňového řízení. Žalobce tvrdil, že mu předmětné zboží dodali deklarovaní dodavatelé. Deklarovaní dodavatelé však nebyli v průběhu daňového řízení kontaktní a správcem daně vyslechnutí jednatelé dodavatelů poskytnuté plnění nepotvrdili. Na základě shora uvedeného nelze dospět k jinému závěru, než že deklarovaní dodavatelé předmětné plnění neposkytli. Za uvedené situace žalovaný v souladu se závěry vyslovenými v rozhodnutí SDEU ve věci C-154/20 Kemwater Pro Chemie s.r.o. a v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, vyzval žalobce k prokázání, že předmětná plnění přijal od osoby uvedené na daňovém dokladu, případně od jiné osoby, která má postavení plátce DPH. K uvedené výzvě žalobce setrval na tvrzení, že předmětné plnění mu dodali deklarovaní dodavatelé. Následně žalobce v průběhu daňového řízení a v podané žalobě připustil bez bližšího zdůvodnění, že skutečnými dodavateli nejsou osoby uvedené na předmětných dokladech. Soud připomíná, že podle výše uvedených rozhodnutí SDEU a Nejvyššího správního soudu tíží důkazní břemeno stran prokázání skutečného dodavatele plnění v postavení plátce DPH žalobce. S ohledem na shora uvedené skutečnosti však nelze dospět k jinému závěru, než že ani v tomto případě žalobce své důkazní břemeno neunesl. Toliko pro úplnost soud uvádí, že ze spisového materiálu předloženého žalovaným existence jiných dodavatelů předmětného plnění nevyplývá. Zároveň má soud za to, že žalovaný dostal povinností, které vyplývají z rozhodnutí SDEU ve věci C-154/20 Kemwater Pro Chemie s.r.o., respektive rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

36. K odkazu žalobce na kontrolní hlášení deklarovaných dodavatelů soud odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný žalobci sdělil, proč k nim nelze přihlížet. Konkrétně žalovaný v reakci na vznesenou námitku žalobci uvedl, že přestože deklarovaní dodavatelé předmětné doklady zahrnuli do kontrolního hlášení, příslušnou daňovou povinnost neuhradili. Dále žalovaný poukázal na povahu kontrolního hlášení, kdy ve své podstatě jde o „tvrzení“ daňového subjektu, které nic nevyovídá o faktické stránce deklarovaných plnění. Konečně žalovaný doplnil i informace, které vyplynuly z trestního řízení, a to že deklarovaní dodavatelé byli využiti k vystavování fiktivních dokladů na zakázku, a tedy údaje vykázané v kontrolních hlášeních nejsou věrohodné a neprokazují, že předmětná plnění žalobce nakoupil od těchto dodavatelů. Na základě shora uvedeného má soud ve shodě s žalovaným za to, že kontrolní hlášení uskutečnění zdanitelného plnění ze strany deklarovaných dodavatelů neprokazuje.
37. Obdobně žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobci sdělil, proč nelze přihlížet ani k žalobcem namítané evidenci tržeb. V tomto případě žalovaný poukázal na rozpornost tvrzení žalobce. Žalobce totiž současně tvrdí, že k úhradě zboží mělo dojít až měsíc po nákupu v tržnici a že platil v hotovosti na místě, což byla nepřekročitelná podmínka. Obě tato tvrzení však vedle sebe neobstojí. Vzhledem k uvedenému se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že údaje o úhradách, které byly do systému EET zaevidovány neznámou osobou až měsíc po nákupu zboží, nejsou důkazním prostředkem o uskutečnění zdanitelného plnění ze strany deklarovaných dodavatelů. Ostatně ani v tomto případě nelze přehlédnout informace, které vyplynuly z trestního řízení (viz výše).
38. K žalobnímu bodu, ve kterém žalobce rozporoval postup žalovaného, který mu zpřístupnil pouze část usnesení o zahájení trestního stíhání ve věci NCOZ-9238-755/TČ-2017-412301-C soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal pochybení. Žalovaný žalobci zaslal relevantní část předmětného usnesení, respektive tu část, která byla žalovaným použita jako důkazní prostředek. Současně žalovaný žalobci sdělil, proč nelze žalobci celé usnesení poskytnout. Bylo tomu tak proto, že žalovaný dospěl k závěru o nesplnění podmínek § 66 odst. 3 daňového řádu. Zároveň žalovaný žalobci sdělil, že se jedná o dokreslující skutečnosti. Žalobce v podané žalobě a rovněž ani v průběhu daňového řízení tvrzení žalovaného o nesplnění podmínek dle § 66 odst. 3 daňového řádu nečinil sporným a svoji žalobní námitku postavil toliko na obecném tvrzení, že mu mělo být usnesení poskytnuto v celém rozsahu. Protože napadené rozhodnutí, respektive závěry žalovaného nejsou vystaveny na předmětném usnesení, ale jedná se toliko o dokreslující informaci, přičemž žalovaný relevantní část tohoto usnesení žalobci poskytl, a protože žalobce ani postup žalovaného nikterak konkrétně nerozporuje, neshledal soud námitku žalobce důvodnou.
39. Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, ve které žalobce rozporoval neprovedení jím navržených důkazů. Ke svědecké výpovědi statutárního zástupce pronajímatele tržnice SAPA, obchodní korporace SAPARIA a.s., soud uvádí, že tento důkaz žalobce navrhl za účelem ověření, zda všechny subjekty, které měly v tržnici SAPA v kontrolovaném období své stánky (provozovny), měly s provozovatelem uzavřeny příslušné smluvní vztahy. Soud tento důkaz považuje za irelevantní, neboť uvedený důkaz není způsobilý prokázat skutečného dodavatele žalobcem přijatého zboží, respektive jeho postavení jako plátce DPH. Ostatně v průběhu daňového řízení nebyla ze strany žalobce prokázána skutečnost, že předmětné zboží na uvedené tržnici skutečně nakupoval.
40. Soud ve shodě s žalovaným považuje provedení místního šetření v provozovně žalobce za irelevantní. Uvedený důkaz žalobce navrhl za účelem prokázání hmotněprávních podmínek Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

nároku na odpočet DPH. S ohledem na žalobcem učiněný popis způsobu obchodování, které se mělo odehrávat na vietnamské tržnici, kde bylo nakupováno zboží od neznámých osob, a rovněž i na časový odstup od dotčených zdaňovacích období (cca 3 roky) uvedený důkaz nemohl již ze své podstaty prokázat splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Žalovaný tak nepochybil, když provedení uvedeného důkazu zamítl.

41. Za irelevantní soud považuje i návrh žalobce na provedení důkazů v podobě výsledku zaměstnanců žalobce. Uvedeným důkazem žalobce hodlal rozporovat závěr správce daně o existenci zboží. K uvedené námitce soud poukazuje na skutečnost, že daňové orgány v průběhu daňového řízení netvrdily, že žalobce prodával fiktivní zboží. Daňové orgány žalobce opakovaně vyzývaly, aby prokázal jednak předmět a rozsah přijatého zdanitelného plnění a jednak postavení dodavatele předmětného zboží jako plátce DPH. Vzhledem ke skutečnosti, že z žalobcem učiněného popisu nákupu zboží vyplývá, že se zaměstnanci žalobce nákupu zboží neúčastnili a byli pouze u naskladnění předmětného zboží, které však probíhalo s časovým odstupem od jeho pořízení, nelze uvedeným důkazem prokázat splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Ani v tomto případě žalovaný neprovedením uvedeného důkazu nepochybil. Na uvedeném závěru nic nemůže změnit tvrzení žalobce uvedené během ústního jednání, že v jiném řízení (navazujících zdaňovacích obdobích) byli uvedení zaměstnanci vyslechnuti. Žalobce soudu nedoložil žádné podklady, ze kterých by si soud mohl učinit závěr o podmínkách, na základě kterých bylo správcem daně přistoupeno k výsledku zaměstnanců, a jejich srovnatelnosti s projednávaným případem, a nevytvořil tak soudu podmínky pro přezkum postupu správce daně.
42. Důkaz v podobě informačního systému žalobce soud nepovažuje za relevantní s ohledem na závěr daňových orgánů o neprůkaznosti, respektive nevěrohodnosti skladové evidence. Uvedený závěr správce daně učinil na základě zjištění, že z přijatých daňových dokladů není zřejmé, o jaké konkrétní zboží se jedná, a že objednávky, případně jiné doklady nebyly správcem daně předloženy. Jinými slovy závěr o neprůkaznosti skladové evidence byl daňovými orgány učiněn na základě zjištění, že neodpovídá přijetí zboží dle předložených dokladů a není z ní zřejmé, kdy a na základě čeho bylo zboží naskladněno či vyskladněno. Zjištění, která správcem daně vedla k závěru o nevěrohodnosti skladové evidence, nemohou být informačním systémem žalobce vyvrácena.
43. Pokud jde o návrh žalobce na výsledek koncových zákazníků, soud opětovně uvádí, že správce daně požadoval po žalobci doložit předmět a rozsah přijatého zdanitelného plnění a postavení dodavatele tohoto zboží, jako plátce DPH. O těchto skutečnostech nemohli mít koncoví zákazníci žádné relevantní informace. Návrh důkazu v podobě výsledku koncových zákazníků je tak irelevantní. Koncoví zákazníci disponovali informacemi o následném prodeji. Následný prodej však nebyl správcem daně a ani žalovaným rozporován.
44. Závěrem soud uvádí, že nedůvodnou shledal rovněž námitku, ve které žalobce poukazoval na různé daňové kontroly, které u něj v různých časových obdobích prováděly různé finanční úřady, a žádal, aby v tomto řízení byly jako důkazní prostředek použity informace z uvedených kontrol. Za rozhodné pro posouzení uvedené námitky soud považoval zjištění vyplývající z tvrzení žalobce, a to že se předmětné kontroly týkaly různých zdaňovacích období a rovněž zcela odlišných dodavatelů od projednávaného případu. V každé z předmětných kontrol se tak správce daně věnoval jiné obchodní transakci, a tedy i jiným skutečným. S ohledem na uvedené tak tento důkaz nemohl přispět k objasnění skutečností projednávaných daňovými orgány v tomto případě. Pro úplnost soud uvádí, že pouhá skutečnost, že daňové kontroly u žalobce za různá zdaňovací období, ve kterých žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

uskutečňoval obchody s odlišnými dodavateli, prováděly jiné finanční úřady, nepostačuje k závěru o šikanóznosti jednání finanční správy.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. října 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.